

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Vászoly utca 6

Az adott szálig: **A tegnapi esti elszámolás**

1. A bezárt vizsgáló titka

Kővári Klára

Erika remegő kézzel szorította magához a síró csecsemőt, ahogy átvágott a földszinti sötét folyosón, s egyenesen Dr. Szabó András orvosi rendelőjébe rontott. A félhomályos helyiségben linóleumszag és elfojtott félelem terjengett. Bálint kétségbeesetten rohant a nő nyomában, de mielőtt átléphetne volna a küszöböt, a nehéz faajtó nagy robajjal rácsapódott, s a zár fémes kattanása kíméletlenül rekesztette ki őt a fordulóban.

– Nyisd ki, doki, ez örülség! – dörömbölt Bálint fojtott, sziszegő hangon, ügyelve rá, hogy a lépcsőház éber lakói meg ne hallják a kapkodó lépteit.

Odabent az alkoholos gőzben úszó Szabó doktor lassan a bezárt ajtó felé fordult. Arca szürke volt a játékszenvedély és a Balog Henrik felé halmozódó adósságok elviselhetetlen súlya alatt. A tekintetében nem volt szájalom, csak a sarokba szorított ragadozó hideg számítása. Erika dermedten állt a vizsgálóasztal mellett, miközben a csecsemő halk nyöszörgése betöltötte a teret.

– Pontosan tudod, mekkora összeggel szorongat engem az az ügyvéd – mondta Szabó, és a kulcsot a zsebébe süllyesztette. – Ha nem szerzel nekem elégséges készpénzt Balog kifizetésére, Bálint, beszélni fogok. Veled kezdem, de még ma megtudja Enci és az egész átkozott ház, kit nevelsz a háttérben.

Erika elfojtott zokogása átszűrődött a faajtón. Bálint ökle tehetetlenül zuhant le, miközben a fojtogató zsarolás hálója végleg rászorult.

2. A törölt sorok ára

Péter Szikra

Dániel a nehéz ajtónak döntötte a hátát, hallgatva, ahogy a zárszerkezet kattanása végérvényesen elvágja a külvilágtól. Odakint még visszahangzott Erzi néni gyanakvó lépteinek nesze, de a folyosó zaja hamarosan elhalt. A lakás fojtogató félhomályában csak a laptop képernyőjének rideg, kékes glóriája világított, vádlón rávetülve az asztalon felhalmozott csekkekre és elintézetlen papírokra.

A telefon kijelzője még mindig égve maradt a markában. „A rendszer nem felejt, Dániel.” A szavak éles törként hasítottak a logikus gondolkodáshoz szokott agyába. Ki tudhatott a

szerverről törölt fájlokról? Csak a céges hálózat adminisztrátora – vagy valaki, aki sokkal közelebb állt hozzá ebben a házban, mint azt sejteni merte volna. A rettegés szorításában a betonfalak mintha beljebb mozdultak volna a másodiki lakásban.

Lentről, a szuterén mélyéből fojtott, teátrális énekhang szűrődött fel: Lugosi Jenő egy hamis áriát üvöltött a nyirkos csövek között, miközben a pincéből meginduló víz halk csobogása baljós ritmust adott a tébolyának. Dániel tehetetlenül hallgatózott. A ház zaja most nem menedék volt, hanem egy fojtogató háló, amelynek közepén ő maga vergődött.

Ujjai remegve érintették meg a billentyűzetet. A felmondólevelet elküldte, a hidakat felégette, mégis kiszolgáltatottabbnak érezte magát, mint valaha. Ha az ismeretlen zsaroló valóban átlátott a törölt adatain, akkor az egzisztenciális összeomlás nem a munkanélküliséggel fejeződik be, hanem egy lefelé tartó spirállal. A folyosón Bálint nehéz, kimért léptei koppantak, s Dániel a sötétben ülve tudta: a csapda épp most zárul rá.

3. A tegnap esti elszámolás

Kővári Klára

Dániel a kattanó záron túl a sötét előszobában állt. A kijelző kékes fénye belégett a pupillájába, miközben tekintete újra meg újra átfutott a névtelen SMS szavait. A tegnap éjszakai törlés nem maradt észrevétlen; a szerverről eltüntetett adatok nyoma most visszahullott rá, mint egy kikerülhetetlen ítélet. A levegőt szinte vágni lehetett a szobában, az adósságok és a digitális kiégés fojtogató hurokként szorult a nyakára.

A vékony ajtólapon át kintről halk, mégis éles léptek zajai szűrődtek be. Dr. Balog Henrik kísértetiesen lassú, magabiztos léptekkel ereszkedett le a lépcsőfordulóból. Az ügyvéd kimért mozdulattal állt meg a tizenkettes lakás előtt, ahol Kerekes Livia felriadva, szorongva nyitotta résnyire a zártszelvényt. A patikárius nővérke arca hamuszürke volt a rettegéstől, ahogy megpillantotta a férfi éles kontúrú alakját.

– Remélem, a tegnap esti egyezségünk továbbra is szilárd, Livia – szólalt meg Balog Henrik, s halk, vágó hangja átjárta a folyosó fojtogató csendjét. – A hibákat ezen a környéken senki sem bocsátja meg.

Livia görcsösen szorította az ajtófélfát, és némán bólintott, mielőtt suttogva

visszahúzódott volna a sötétbe. Dániel a falnak támaszkodva hallgatta a lépcsőházi feszültséget. Ráébredt, hogy a tegnap esti titok már nem csupán az ő magánügye: a ház falai között mindenki a saját láthatatlan hálójában vergődött.